

DOI: <https://doi.org/10.32347/2077-3455.2025.72.130-141>

УДК 726

Франків Роман Богданович,

кандидат архітектури, доцент кафедри дизайну та основ архітектури

Національного університету «Львівська політехніка»

roman.b.frankiv@lpnu.ua

<https://orcid.org/0000-0003-1100-0930>

Андрушко Тарас Васильович,

аспірант кафедри дизайну та основ архітектури

Національного університету «Львівська політехніка»

taras.v.andrushko@lpnu.ua

<https://orcid.org/0009-0003-9520-6123>

ВПЛИВ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СИНГУЛЯРНОСТІ НА БАЧЕННЯ ІДЕАЛЬНОЇ АРХІТЕКТУРНОЇ ФОРМИ НА ПРИКЛАДІ НЕОМОДЕРНІСТСЬКОГО ТЕНДЕНЦІЇ У ЛЬВОВІ

Анотація: в статті розглядається взаємозв'язок між інформаційно-візуальним перенасиченням, котре визначає феномен інформаційної сингулярності та тенденцією радикального модернізму (окресленого як неомодернізм) в архітектурі Львова у 2010 – 2020-х роках, в тому числі у контексті її інтеграції в багатий історичний контекст. Вивчено суперечності довкола радикально модерністського формотворення, в рамках яких виникли протилежні та часто конфліктні погляди і оцінки свідчать про потребу більш глибокого теоретичного узагальнення неомодерністської хвилі загалом і її реалізації в львівському контексті зокрема.

Для отримання результатів було використано кілька методів аналізу, зокрема опитування двох цільових груп та морфологічне порівняння. Після цього, отримані дані були додатково співставлені з двома контекстами, а саме – історичною специфікою розвитку львівської архітектури, а також з паралельними процесами у світовій глобальній архітектурі.

В результаті, було виявлено фактори, що вплинули на поширення неомодерністської тенденції у архітектурі Львова, знання яких може бути цінним для більш широкого узагальнення про філософські та соціокультурні підстави модерністської хвилі, котра почала розвиватись наприкінці XX – початку XXI століть, прийшовши на зміну постмодернізму. Зокрема, варто відзначити важливість поняття інформаційної сингулярності, а також її впливу на розуміння ідеальної архітектурної форми. Виокремлення та аналіз природи та наслідків цього зв'язку відіграє ключову роль у новизні даного дослідження і формує основних зміст висновкової частини.

Ключові слова: модернізм; неомодернізм; ідеальна форма; інформаційна сингулярність; сучасна архітектура; архітектура Львова початку ХХІ ст.

Постановка проблеми. Повернення модерністського формотворення після кількох десятиліть панування постмодернізму, стало явищем, котре досі не отримало свого чіткого теоретичного тлумачення. Плюралізм та звільнення від поняття «сучасного» стилю, які були запропоновані постмодерністами, привели до того, що модерністська архітектура, яку, в свій час, критикували постмодерністи знову отримала значне поширення, при чому, часто, у досить радикальній мінімалістській манері. Велике різноманіття поглядів та доктрин, посилювалось розвитком інформаційної епохи, котра забезпечила нові види комунікаційної взаємодії, що внесло багатозначність і невизначеність у термінологію. В контексті країн пострадянського ареалу відродження радикального модернізму також має бути розглянуто в контексті етапу, коли він асоціювався з будівництвом за типовими проєктами і дегуманізаційною однотипністю житлового середовища радянських республік 1970-1980-х років.

В основі дискурсу про трансформацію візуальних пріоритетів покладено стеження за тим, як співставлення багатьох факторів, описаних у даній статті, дає можливість на прикладі Львова зрозуміти ідеологічне та когнітивне підґрунтя неомодерністського формоутворення. Увага приділена таким головним темам, як: а) існування і зміст уявлення про ідеальну архітектурну форму в рамках професійного та загальносуспільного дискурсів початку ХХІ століття; б) поняття інформаційної сингулярності і її вплив на архітектурне проєктування; в) мінливість у впливі інформаційної сингулярності на різні вікові категорії.

Тематика, яку зачіпає стаття простежується також в контексті гострого протистояння між різними віковими верствами міського колективу Львова на тему цінності архітектурної форми, зокрема доцільності використання модерністської стилістики у історичному ареалі. Окреслення та врахування особливостей світогляду міського колективу має важливе значення в контексті розуміння ідеологічних підстав тимчасових відхилень між традиціоналістськими та модерністськими преференціями, котрі простежуються також у порівнянні Львова та сусідніх міст Заходу України, де переважаючим архітектурним напрямком, значною мірою, залишається постмодернізм та модерністсько-постмодерністський синтез.

Аналіз останніх джерел та публікацій. Проблематика теоретичної та понятійної детермінації модерністської хвилі межі ХХ-ХХІ століть тісно пов'язана із більш широкою рефлексією над закономірностями

соціокультурного становища у цей час. Діалектика причинно-наслідкового зв'язку між критикою модернізму постмодерністами і явищем "пізнього" модернізму важлива з точки зору розуміння того, чому цінності абстрактної геометрії та морфологічних архетипів знову стали актуальними [1]. Спроби зрозуміти природу модерністської хвилі після постмодернізму наштовхувалась на труднощі пов'язані з визначенням понятійних та змістових меж цього явища. Z. Bauman зокрема пропонував концепцію "liquid modernity", котра, значною мірою зміщувала акцент на мінливість та невизначеність, які прийшли на зміну однозначності індустріального модернізму [2]. Ідеї довкола визначення природи нового модернізму висловлювали такі дослідники як Н. Ibelings, який використав термін "supermodernism" [3], котрі оперували терміном "reflexive modernization" [4], інші вчені, наприклад такі як R. Roult & F. Martineau користувались поняттям "hypermodernity" [5]. Поняття "неомодернізм", у свою чергу, значною мірою, має універсалізуючий характер і може бути використаний для охоплення всіх складностей та різнотлумачень [6].

Поняття інформаційної сингулярності, яке має ключове значення для змісту даної статті, є менш поширеним і використовується тут для означення досвіду надмірної кількості інформації, опрацювання якої перевищує можливості звичайного людського сприйняття. В теорії архітектури, вона, поки, не є поширеною і використовується у сфері опрацювання даних, або технологічного розвитку [7]. *Діалектичний зв'язок між інформаційною сингулярністю та архітектурою неомодернізму варто також простежувати в контексті трактування архітектури як «мови», запропоноване постмодерністами, зокрема Ч. Дженксом [8]. Хоча постмодернізм у Львові мав свої риси, пов'язані з належністю до так званого пострадянського простору, архітектори цього періоду, все ж, намагались висловити певні понад функціональні сенси, передовсім за допомогою різних традиціоналістичних та класичних прийомів [9]. Хоча матеріальна обмеженість постмодернізму у Львові не дозволяє говорити про велику інформаційну завантаженість архітектури, все ж для становлення тенденції неомодернізму, вона мала значення як сама по собі, так і в сенсі змісту повідомлень, несених у масову культуру.*

Через це неомодернізм як у Львові так і у ширшому контексті варто сприймати як наслідок зміни пріоритетів формування життєвого середовища за наслідками постмодерністської критики модернізму, а також тих ідейних та філософських новацій, котрі були привнесені постмодерністами. Пошукам цих нових якостей неомодернізму присвячено ряд робіт, зокрема A. Szyjowska-Piotrowska [10] та C. Correia [11].

Крім цих, наведених вище міркувань, варто також відзначити, фактор, який автори статті вважають важливим в контексті визначення ідеологічних

засад немодерністської тенденції, а саме тенденція до зміни підходу до категорії істини. Якщо в добу постмодернізму вона, значною мірою була релятивізована і трансформована у поняття "пост-правди" [12], то далі, в період, який асоціюється з неомодернізмом простежується тенденція повернення до істини, як певної "процедури" свідомості [13]. Це певним чином корелюється з визначення модерністської архітектури на основі прагнень виразити істину в контексті неомістської філософії [14].

Матеріали та методи. Головна методологічна концепція статті, полягає у тому, щоб виявити та охарактеризувати зв'язок між неомодерністською тенденцією в архітектурі, інформаційною сингулярністю та світоглядом міського колективу в добу подолання "пост-правди" "процедурами істини" на прикладі Львова. Для цього використано методи порівняльного аналізу джерел, а також опитування різних вікових груп. Ці результати дані були порівняні з такими контекстами як: а) історична специфіка розвитку львівської архітектури; б) спорідненими процесами у світовій глобальній архітектурі.

Виклад основного матеріалу. Відродження модерністської архітектури на межі XX – XXI століть сталося, до певної міри, наперекір тому процесу переосмислення архітектурної форми, котрий почався в 1970-х роках внаслідок критики модерністських основ проєктування, яка здавалась обґрунтованою та влучною. Відтак, доля модернізму могла сприйматись по аналогії з живим організмом, який після фаз становлення та розквіту зазнає поступового занепаду та зникнення [15]. Проте, наперекір цій логіці, модерністське формотворення знову відродилось і переживає нову хвилю бурхливого розвитку в XXI столітті, ймовірно тому, що певні ідеї, котрі були в ньому початково закладені виявились надто універсальними та політропними, котрі актуалізуються в різних обставинах [16]. Головним із них вважається той факт, що модернізм був породженням і вираженням індустріальної доби [17]. Відповідно до цього, коли індустріальна епоха стала змінюватись інформаційною, на зміну модернізму прийшов постмодернізм, а архітектурна форма, яка трактувалась як матеріалізація "функції" тепер стала сприйматись як матеріалізація "мови". В цьому сенсі відродження модернізму на початку XXI столітті ставить перед теорією архітектури питання термінологічного, дискурсивного та діалектичного характеру, оскільки вимагає пояснення несподіваного явища, котре, на перший погляд, не відповідає логіці розвитку архітектури.

Модерністська традиція у Львові складається з трьох хвиль. Перша з них припадає на міжвоєнний період 1920-30-х років - час, коли місто входило в склад Польщі і може бути умовно названою функціоналізмом, друга припала на період, коли Львів перебував у складі СРСР, де починаючи з 1960-х років відбувався процес "боротьби з надмірностями в архітектурі" і до кінця 1980-х панувало

модерністське формотворення. Ця хвиля може бути умовно названою неоконструктивізмом. Вона розвивалась, як більш раціональна та ефективна протипага декорованому та багатомовному стилю так званого сталінського неокласицизму з яким боролась за статус виразника соціалістичного реалізму та соціалістичних ідей, котрі часто мали характер ідеологічних спекуляцій властивих країнам, що розвиваються [18].

Третя хвиля розвинулась впродовж другого десятиліття ХХІ століття і може бути умовно названа неомодерністською. На відміну від двох попередніх, модернізм цієї хвилі вперше в історії львівської архітектури відповідав власній автентичній онтології, оскільки розвинувся в середовищі де відносно реально діяли принципи лібералізму та егалітаризму. Про це свідчать, наприклад результати виборів до міської ради Львова 2020 року, де більшість склали партії саме такого спрямування (*Romanuk, 2021*). *Натомість, в часи міжвоєнної Польщі, політичний режим санації мав виразні авторитарні риси [20], а радянська система навіть після смерті Сталіна залишалась тоталітарною аж до кінця 1980-х років [21].*

Разом із тим, якщо в сенсі відповідності модернізму ліберальному та егалітарному суспільству, неомодерністська тенденція відповідала ідейним підвалинам модернізму, то в сенсі зв'язку з функціонально обумовленої форми з етосом індустріального суспільства, варто відзначити її розбіжність. Як у глобальному контексті так і у локальному, кінець ХХ – початок ХХІ століть належить до інформаційної доби, в якій важливу роль відіграє сфера обслуговування [22]. В цьому сенсі, варто відзначити, що асоціація історизму з аграрним, а модернізму з індустріальним суспільством, ймовірно, є спрощенням, котре не може повноцінно відображати характер історичного розвитку архітектури. Неомодернізм не можна вважати просто відродженням модернізму індустріальної доби, а варто розглядати як самобутнє явище інтегроване у візуально-комунікативний характер життєпростору інформаційної доби.

Саме в такому контексті варто розглянути поняття інформаційної сингулярності та її вплив на відродження модерністської естетики на межі ХХ – ХХІ століть. Крім того, воно співіснувало разом із різними асоціативними проекціями, котрі присвоювались модерністській архітектурі різними віковими групами. Для отримання вірогідних результатів дослідження, було опитано три типи респондентів львів'ян, котрі відрізнялись за віком: після 45 років (група А), від 20 до 45 років (група В) та до 20 років (представлена студентами, група С). Кожна з них була вивчена на предмет бачення діалектики між морфологією архітектури історизму/постмодернізму та модернізму асоціативному та інформаційному контекстах. В обох випадках мова ішла про те, котра з цих двох принципових морфологічних концепцій більше відповідає уявленню про

ідеальну архітектурну форму і чому. Відтак, поняття ідеальної архітектурної форми яке сприймається індивідуально, може бути розтлумачено в сенсі колективної свідомості.

Два окреслених вище акценти на асоціативності та інформаційності, дозволяють виявити соціально-психологічні підстави зміни архітектурних пріоритетів львівських проєктантів, які, з одного боку знаходились під впливом феноменів масової свідомості, а з іншого – самі були її носіями. В результаті співпраці з 25 представниками з кожної групи виявлено, що для групи А в асоціативному аспекті переважає прив'язка модернізму до радянської проєктної практики, котра має негативну конотацію. В їх розуміння ідеальна архітектурна форма не може бути «порожньою», а повинна ясно маніфестувати певні змісти та знаки. Пов'язаність модернізму з радянським минулим, водночас є причиною високої оцінки історизму та проєктних вирішень, котрі включають ордерні композиції та декорування. Це, у свою чергу, може свідчити про часовий горизонт асоціативного сприйняття, адже пік радянського тоталітаризму пов'язаних із сталінською добою, архітектурним виразником, якої був історизм [23].

У групі В ідеальна архітектурна форма має менш виражену асоціативну прив'язку та інтерпретується більш контекстуально. Разом із тим, модернізм переважно сприймається як універсальний стиль розвинених, передовсім західних, країн без прив'язки до радянської практики 1970-80-х років. Крім того, модерністська архітектура краще відповідає досвіду мислення, сформованому на основі використання комп'ютерних програм для проєктування, а також уявленням про бажаний стиль життя та . Ймовірно, на протиставленні до локального різновиду постмодернізму, модерністське формотворення, також сприймається як більш «серйозне», «доросле», «глибоке» та «інтелектуальне». Однак, якщо в групі А, котра, загалом більш прихильна до історизму, модернізм сприймався часто, однозначно негативно, для групи В, історизм не є драстичним явищем, котре спотворює життєве довкілля.

Залучення групи С засвідчило, що для неї, у свою чергу, архітектура історизму має виразно вищу естетичну та перцептивну вагу. Більшість представників цієї групи віддали перевагу зразкам історизму на противагу модернізму, а також по іншому ніж група В трактували абстрактну геометрію, яка втратила конотації з «серйозністю» та «інтелектуальністю» і стала більше нагадувати погляди групи А. Крім, цього можна констатувати більш глибокі розбіжності в розумінні не лише ідеальної архітектурної форми в масштабі одного об'єкту, але також і всього *habitus of the city* [24].

В контексті розуміння інформаційної сингулярності, як одного з різних чинників, котрі вплинули на поширення неомодерністської архітектури варто

відзначити, що вона відображена у прямій та непрямій формах. Описані вище асоціативні риси сприйняття модерністського формотворення свідчать також про латентну залежність від характеру інформаційного обміну. Для групи А, притаманним є слідування негативній емоційній хвилі, яка пов'язана з будівництвом за типовими проєктами величезних житлових масивів в період 1970-80-х років і незадоволенням всією практикою пізньо-радянської архітектури, однією із складових якої була передбачуваність і візуально-символічна скупість [25]. *Для представників групи А, також, є властивою менша залученість у інформаційний обмін на основі соціальних мереж та комунікативних технологій. Для групи В відносна «маломовність» модерністської архітектурної форми є позитивною рисою, оскільки інформаційна сингулярність для цієї групи є найбільш відчутною.*

З огляду на такий характер даних, а саме виразна прихильність групи С до мови архітектури історизму/традиціоналізму, вона була досліджена на предмет реакції на перезавантаженість інформацією. Всі учасники були ознайомлені з поняттям інформаційної сингулярності та реакції на надмірну кількість візуально-інтелектуальних даних, а також з інтерпретацією впливу на архітектурне проєктування. В результаті найбільш очевидним висновком є констатація адаптації до середовища перенасиченого інформацією та сприйняття його як «нормального». У зв'язку із цим, поняття інформаційної сингулярності та її впливу на уявлення про ідеальну архітектурну форму у вигляді неомодернізму, варто сприймати як поколіннєвий феномен, котрий має темпоральний характер. Цей чинник варто розглядати у співдії з переважанням ліберально-егалітаристських ідей поштовхом до яких могли стати також події Євромайдану (Революції Гідності) 2013 року [26]. *Вони, в тому числі стали причиною зміни постмодерністської парадигми модерністською [27]*

Висновки

1. На основі використаного методу comparison of preferences трьох вікових груп визначено, що ставлення до модерністської естетики у Львові є хвилеподібним і залежить від асоціативного досвіду. Для вікової групи 45+ модерністський напрямок, часто має негативну асоціацію з радянським "неоконструктивізмом" і. відтак, епохою авторитаризму, відсутності свободи слова, прав людини, національним приниженням тощо. Для вікової групи від 20 до 45 років, модерністська естетика асоціюється з ліберальним та демократичним суспільством, а також з матеріальною культурою розвинених країн, передовсім Європейських, для вікової групи 17-20 років, модерністська естетика не виразних ціннісних асоціацій та поступається за позитивною реакцією більш декорованим стилям таким як історизм.

2. В рамках додаткового вивчення групи від 17 до 20 років виявлено, що інформаційна сингулярність не має суттєвого значення, а надмірна (для інших вікових груп) кількість візуально-інформаційних даних для них є скоріше нормальним станом. В зв'язку із цим, неомодерністська естетика, як спосіб уникнення наслідків інформаційної сингулярності, може виявитись не актуальною для поколінь, досвід яких початково пов'язаний з перебуванням у перенасиченому інформацією середовищі.

3. На основі аналізу електоральних preferences та їх порівняння з сусідніми великими локальними центрами, окреслено деякі риси ідеології міського колективу цього періоду, для якого властивим було рідкісне поєднання консервативно-релігійних цінностей з ліберально-егалітаристськими. Цей чинник, запропоновано розглядати як паралельний поряд з інформаційною сингулярністю, серед тих, котрі вплинули на ідейні засади тенденції неомодернізму в архітектурі Львова 2010-2020-х років. В майбутньому, такі застереження варто враховувати при визначенні історичної та суспільної вартості архітектурних об'єктів, котрі були споруджені у даний період.

Список літератури

1. Forman P. Recent science: Late-modern and post-modern. The historiography of contemporary science and technology. Routledge. 2013. P. 179 - 213.
2. Bauman Z. Liquid Modernity. Cambridge: Polity. 2000. p. 240.
3. Ibelings H. Supermodernism: architecture in the age of globalization. Rotterdam: NAI. 1998. p. 144.
4. Beck U., Giddens A., Lash S. Reflexive Modernization. Politics, Tradition and Aesthetics in the Modern Social Order. Palo Alto: Stanford University Press. 1994. p. 225.
5. Roult R., & Martineau F. Flowart, a physical activity at the level of hypermodernity, even hypomodernity. Exercise and Quality of Life. 2021. №13(2), 47-53. DOI: <https://doi.org/10.31382/eqol.211206>
6. de la Fuente, E. Neomodernism: the sociology of a style. Proceedings of the Australian Sociological Association Conference. From: TASA 2013: Australian Sociological Association Conference. 2013. №25-28 November, Caulfield East, VIC, Australia
7. Shanahan M. The technological singularity. MIT press. 2015. p. 227
8. Jencks C. The new paradigm in architecture: the language of post-modernism. Yale University Press. 2002. p. 279
9. Znak A., & Znak I. Classical order interpretation in Lviv of the independence era in view of the world and national practices. In AIP Conference Proceedings. 2023. Vol. 2490, № 1. AIP Publishing. DOI: <https://doi.org/10.1063/5.0122939>

10. Szykowska-Piotrowska A. Neo/modernism – philosophical awareness in art. *Art Inquiry. Recherches sur les arts*. 2016. No 18. С. 23–36. URL: <https://bibliotekanauki.pl/articles/593825.pdf> (дата звернення: 12.12.2024).
11. Correia, C. J. Modernism and Neomodernism. Notes on the nature of art. *Dichten und Denken. Perspektiven zur Ästhetik*, ed. Tobias Dangel, Cem Kömürcü e Stephan Zimmermann., 2011, P. 113 – 128.
12. Wight C. Post-truth, postmodernism and alternative facts. *New Perspectives*. 2018. № 26(3), P. 17 - 29.
13. Orsholits G. New Truths in Alain Badiou's Thought. *PoliÉtica. Revista de Ética e Filosofia Política*. 2024. № 12(4), P. 239 - 253.
14. Heynickx R. Conceptual Debts: Modern Architecture and Neo-Thomism in Postwar America. *The European Legacy*. 2017. № 22(3), P. 258 - 277. DOI: <https://doi.org/10.1080/10848770.2017.1288440>
15. Rowe H. A. The rise and fall of modernist architecture. *Inquiries Journal*. 2011. № 3(04) – P.1
16. Niroumand, H., Zain M. F. M., & Jamil M. Modern Architecture in the 21st Century. *Advanced Materials Research*. 2012. P. 403 - 406.
17. Menga L. Industrial Revolution and the birth of modern architecture. *International Scientific Journal Vision*. 2022. № 7(1), P. 105 - 123.
18. Lu, D. (Ed.). *Third world modernism: architecture, development and identity*. Routledge. 2010. p. 50.
19. Romanyuk A. The peculiarities of membership in political parties of Ukraine through the focus of regional party organizations of Lviv region. *Wyższej Szkoły Gospodarki Krajowej w Kutnie*. 2021. № 6, P. 65.
20. Olstowski P. The Formation of Authoritarian Rule in Poland between 1926 and 1939 as a Research Problem. *Zapiski Historyczne*. 2024. № 89(2), P. 27 - 60.
21. Aron R. *Soviet Society in Transition. Russia under Khrushchev*. Routledge. 2023. P. 539 - 553.
22. Schiller D. *How to think about information*. University of Illinois Press. 2024. p. 288.
23. Hudson H. D. *Blueprints and Blood: The Stalinization of Soviet Architecture, 1917-1937*. Princeton University Press. 2015. p. 270.
24. Idak Y. "Habitus of the city" as a sign of the invariance of the historic city and the variability of its structure. In *AIP Conference Proceedings*. 2023. Vol. 2490, No. 1. AIP Publishing.
25. Antonenko N. Innovatory Kharkiv Mass Housing Estates in Urban Planning of the 1960s-1980s. *Docomomo Journal*. 2024. № 70, P. 78 - 85. DOI: <https://doi.org/10.52200/docomomo.70.10>

26. Shestakovskiy O. Radicalized Europeans: Values and Social Base of Euromaidan. Available at SSRN 2715509. 2015. p. 32

References

1. Forman P. (2013) Recent science: Late-modern and post-modern. The historiography of contemporary science and technology. Routledge. P. 179-213. (in English)
2. Bauman Z. Liquid Modernity. (2000) Cambridge: Polity. (in English)
3. Ibelings H. (1998). Supermodernism: architecture in the age of globalization. Rotterdam: NAI. (in English)
4. Beck U., Giddens A., Lash S. Reflexive Modernization (1994). Politics, Tradition and Aesthetics in the Modern Social Order. Palo Alto: Stanford University Press. (in English)
5. Roult R., & Martineau F. (2021). Flowart, a physical activity at the level of hypermodernity, even hypomodernity. Exercise and Quality of Life. 13(2), 47-53. <https://doi.org/10.31382/eqol.211206> (in English)
6. de la Fuente, E. (2013) Neomodernism: the sociology of a style. Proceedings of the Australian Sociological Association Conference. From: TASA 2013: Australian Sociological Association Conference. 25-28 November, Caulfield East, VIC, Australia (in English)
7. Shanahan M. (2002) The technological singularity. MIT press. 2015. (in English)
8. Jencks C. The new paradigm in architecture: the language of post-modernism. Yale University Press. (in English)
9. Znak A., & Znak I. (2023) Classical order interpretation in Lviv of the independence era in view of the world and national practices. In AIP Conference Proceedings. Vol. 2490, No. 1. AIP Publishing. <https://doi.org/10.1063/5.0122939> (in English)
10. Szyjowska-Piotrowska A. (2016) Neo/modernism – philosophical awareness in art, Łódź: Łódzkie Towarzystwo Naukowe, from URL: <https://bibliotekanauki.pl/articles/593825.pdf> (in English)
11. Correia, C. J. (2011). Modernism and Neomodernism. Notes on the nature of art. Dichten und Denken. Perspektiven zur Ästhetik, ed. Tobias Dangel, Cem Kömürcü e Stephan Zimmermann., 113–128 (in English)
12. Wight C. (2018). Post-truth, postmodernism and alternative facts. New Perspectives. 26(3), 17-29. (in English)
13. Orsholits G. (2024) New Truths in Alain Badiou's Thought. PoliÉtica. Revista de Ética e Filosofia Política. 12(4), 239-253. (in English)
14. Heynckx R. (2017) Conceptual Debts: Modern Architecture and Neo-Thomism in Postwar America. The European Legacy. 22(3), 258-277. <https://doi.org/10.1080/10848770.2017.1288440> (in English)

15. Rowe H. A. (2011) The rise and fall of modernist architecture. *Inquiries Journal*. 3(04). (in English)
16. Niroumand, H., Zain M. F. M., & Jamil M. (2012) Modern Architecture in the 21st Century. *Advanced Materials Research*. 457, 403-406. (in English)
17. Menga L. (2022) Industrial Revolution and the birth of modern architecture. *International Scientific Journal Vision*. 7(1), 105-123. (in English)
18. Lu, D. (Ed.). (2010) Third world modernism: architecture, development and identity. Routledge. (in English)
19. Romanyuk A. (2021) The peculiarities of membership in political parties of Ukraine through the focus of regional party organizations of Lviv region. *Wyższej Szkoły Gospodarki Krajowej w Kutnie*. 6, 65. (in English)
20. Olstowski P. (2024) The Formation of Authoritarian Rule in Poland between 1926 and 1939 as a Research Problem. *Zapiski Historyczne*. 89(2), 27-60. (in English)
21. Aron R. (2023) Soviet Society in Transition. In *Russia under Krushchev* (pp. 539-553). Routledge. (in English)
22. Schiller D. (2024) How to think about information. University of Illinois Press. (in English)
23. Hudson H. D. (2015) Blueprints and Blood: The Stalinization of Soviet Architecture, 1917-1937. Princeton University Press. (in English)
24. Idak Y. (2023) "Habitus of the city" as a sign of the invariance of the historic city and the variability of its structure. In *AIP Conference Proceedings*. Vol. 2490, No. 1. AIP Publishing. (in English)
25. Antonenko N. (2024) Innovatory Kharkiv Mass Housing Estates in Urban Planning of the 1960s-1980s. *Docomomo Journal*. (70), 78-85. <https://doi.org/10.52200/docomomo.70.10> (in English)
26. Shestakovskiy O. (2015) Radicalized Europeans: Values and Social Base of Euromaidan. Available at SSRN 2715509. (in English)

Abstract

Roman Frankiv, PhD, Associate Professor at the Department of Design and Fundamentals of Architecture Department of Lviv Polytechnic National University.

Taras Andrushko, Postgraduate student of Design and Fundamentals of Architecture Department of Lviv Polytechnic National University.

The influence of information singularity on the vision of an ideal architectural form on the example of the neo-modernist trend in Lviv

The article examines the relationship between the information and visual oversaturation that defines the phenomenon of information singularity and the trend of radical modernism (defined as neomodernism) in the architecture of Lviv in the 2010s and 2020s, including in the context of its integration into a rich historical context. The contradictions surrounding radical modernist form-making, within which opposing and often conflicting views and

assessments emerged, indicate the need for a more profound theoretical generalization of the neo-modernist wave in general, and its implementation in the Lviv context in particular. A range of analytical methods were employed to obtain the results, including a survey of two target groups and a morphological comparison. Subsequent to this, the data obtained were compared with two contexts: firstly, the historical specifics of the development of Lviv architecture, and secondly, with parallel processes in the global architecture world.

Consequently, the factors that influenced the propagation of the neo-modernist trend in the architecture of Lviv were identified, and their knowledge can be valuable for a broader generalization about the philosophical and socio-cultural foundations of the modernist wave that began to develop in the late twentieth and early twenty-first centuries, replacing postmodernism. In particular, the concept of information singularity is worthy of note in terms of its impact on the understanding of the ideal architectural form. The present study's novelty lies in its analysis of the nature and consequences of the aforementioned relationship, which forms the main content of the conclusion.

Based on the method of comparing the preferences of three age groups, it was determined that the attitude towards modernist aesthetics in Lviv is wavy and depends on associative experience. For the age group 45+, the modernist trend often has a negative association with Soviet “neoconstructivism” and, consequently, the era of authoritarianism, lack of freedom of speech, human rights, national humiliation, etc. For the age group from 20 to 45 years, modernist aesthetics is associated with liberal and democratic society, as well as with the material culture of developed countries, especially European ones; for the age group from 17 to 20 years, modernist aesthetics has no clear value associations and is inferior in terms of positive reaction to more decorated styles such as historicism. An additional study of the group of 17 to 20 year olds revealed that the information singularity is not significant, and the excessive amount of visual and informational data (for other age groups) is rather a normal state for them. In this regard, neo-modern aesthetics may not be a relevant consideration for generations whose experience is initially associated with being in an information-saturated environment, as a means of avoiding the consequences of the information singularity. The author's analysis of electoral preferences and their comparison with neighbouring large local centres provides a framework for understanding the ideological underpinnings of the urban collective during this period. This ideological framework is characterised by a distinctive amalgamation of conservative and religious values with liberal and egalitarian ones. It is proposed that this factor be considered as a parallel one, along with the information singularity, among those that influenced the ideological foundations of the neomodernism trend in Lviv architecture of the 2010s and 2020s. In future research, it is recommended that such reservations be given due consideration when assessing the historical and social value of architectural objects constructed during this period.

Keywords: modernism; neo-modernism; ideal form; informational singularity; contemporary architecture; architecture of Lviv at the beginning of the 21st century.